

EVANGELI I VIDA

Vaig a complir un any

He passat poc temps encara acompanyant l'Església de Lleida, però són ja moltes, molt noves i molt variades, les vivències que fan que els meus sentiments actuals siguin positius. L'Església de Lleida és una realitat bastant plural (en persones, plantejaments, riques experiències d'individus i comunitats) i amb més vida de la que aparentment es veu. Hi ha inquietuds en persones i grups que són un motiu d'esperança.

En aquest sentit, i en primer lloc, vull fer una crida a aprofundir especialment la dimensió vocacional de la vida cristiana:

Presa de possessió del bisbe electe
Mons. Joan Piris Frígola

ser «cridades» és la nostra identitat. Cridats a la fe, cridats al seguiment de Jesús, cridats a formar part de la seva comunitat, de l'Església. Gràcies a Déu, hi ha un bon nombre de persones que responen a la crida. Però l'assignatura pendent és la decisió de respondre comproment-se «de per vida» en la vocació matrimonial, en la vida consagrada (en les seves múltiples possibilitats), en el sacerdoci ministerial...

Els joves ho tenen avui especialment difícil perquè han de decidir entre

moltes ofertes i, de vegades, ens manca la capacitat d'estimular suficientment. També sabem que les vocacions d'especial consagració són un do gratuït de Déu i hem de demanar-les incessantment. Jesús i el seu Evangeli tenen sempre la mateixa força de convocatòria però haurem de conrear millor els gèrmens vocacionals «acompanyant-los» adequadament i essent-ne testimonis creïbles.

Animo a les famílies cristianes, als educadors cristians, als mateixos capellans i membres de la vida consagrada a fer «invitacions explícites» sense cap tipus de complexos.

En segon lloc, vull agrair una vegada més l'exemple de persones i institucions que fan veure allò que la gent anomena «la cara guapa de l'Església» amb la seva generosa dedicació als més fràgils.

Animo també a créixer encara més en aquest camp: «Hem d'ajudar de tal manera que els pobres, en cada comunitat cristiana, es trobin com a casa seva» (NMI 50). Per a nosaltres són el rostre de Crist... i hem d'estar atents a totes les pobreses, a més de les materials. La caritat cristiana no pot quedar «reduïda» a un humanisme filantròpic i les «nostres comunitats cristianes a agències socials» (NMI 52).

I entre els molts problemes que tenim, a tots ens preocupa molt el fenomen de la immigració i hem de tenir-ne molta cura i vigilar que les nostres actituds siguin coherents al màxim amb la fe cristiana i el model d'amor solidari que Jesús va practicar i predicar.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Joves de Catalunya visiten Terra Santa

Per on començar a explicar tot allò viscut, sentit, vist, escoltat, tocat, olorat i degustat? És molt difícil descriure-ho amb paraules.

Des de l'inici del pelegrinatge hem resseguit incansablement les petjades de Jesús i de les persones que el van acompanyar en la seva vida, passió, mort i resurrecció: Maria, Josep, Anna i Joaquim, Elisabeth, Joan Baptista, els Apòstols, Marta, Maria i Llätzer, i perquè no, també dels mestres de la llei, grans sacerdots i escribes, els publicans, els fariseus, els leprosos, els paralítics, els muts i cecs i moltes altres persones de la seva època. Hem estat a les seves cases, temples, sinagogues carrers i places, o el que en queda d'elles, a Natzaret, Cafarnaüm, Ein Karem, Jericó, Betània, Betlem, Jerusalem... de Galilea hem pujat a Judea, del mont Carmel al mont Tabor, i del llac de Tiberíades al riu Jordà, tot intentant aprofundir en la nostra fe.

Celebrar l'eucaristia en molts d'aquests llocs, ha estat un fet especial que ens ha ajudat a viure amb més intensitat la peregrinació. Gràcies al guia Fr. Luis Quintana, germà franciscà, als altres 3 mossens joves que ens acompanyaven i posteriorment l'arribada del bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, ha fet que ens sentíssim en tot moment envoltats per un ambient propici a la pregària, amb molta admiració, respecte, silenci i confiança.

Hem acompanyat diverses celebracions cristianes locals i hem conviscut amb aquests cristians, ens hem adonat de la importància que tenen com a veritables custodis dels llocs sants alhora que mantenen la flama de la fe viva. Cal dir que també ens hem dei-

xat interpel·lar per la realitat actual del país, hem estat testimonis privilegiats de la difícil convivència entre dos pobles germans: el món àrab/palestí i el món jueu/israelià. Aquesta realitat ens ha frapat, veure els murs ideològics i físics que es construeixen ens ha fet mal al cor i ens ha reafirmat en la determinació de ser testimonis de pau al món.

Per acabar, sols voldria animar a totes les persones amb inquietuds espirituals, a fer un pelegrinatge a Terra Santa, l'experiència de trobar-se amb els nostres orígens i amb els nostres germans en la fe, de caminar amb i pels camins de Jesús i celebrar l'eucaristia, compartir el seu pa i vi en els llocs sants, realment no es pot explicar, s'ha de viure!

Anna Escur

El lleidatà P. Abella, reelegit superior general dels Claretians

El propassat 24 d'agost, a Roma, ha estat reelegit en Capítol General el P. Josep Maria Abella per a uns altres 6 anys.

El P. Josep M. va nàixer a Lleida el 3 de novembre de 1949, al carrer de la Palma. De jove ingressà al seminari claretian de Cervera i féu els vots religiosos a Vic el 22 d'agost de 1966. Fou des-

tinat al Japó el 1969, abans de rebre l'ordenació sacerdotal el 12 d'agost de 1975.

El va assistir a la inauguració de la nova parròquia de Sant Antoni Maria Claret, al barri de Balàfia i visita sovint la nostra ciutat per veure els seus familiars i per conviar amb els claretians que formen la comunitat parroquial de Balàfia.

IREL (Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida)

► Institució acadèmica del bisbat de Lleida: Ofereix estudis superiors en l'àmbit de la teologia (Diplomatura, Llicenciatura en Ciències Religioses).

Departament de Pastoral Aplicada: Ofereix una bona formació a persones cristianes que vulguin aprofundir la seva formació teològica, pastoral i espiritual, que se sentin cridades a prestar un servei eclesial.

Curs 2009-2010: Dates de matriculació: del 7 de setembre al 7 d'octubre, de dilluns a divendres, de 19 a 21 h. Lloc: c/ Canonge Brugulat 22. 25003 Lleida Tel. 973 281 538.

DIUMENGE XXIV DURANT L'ANY

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,5-9a)

El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit. Tinc al meu costat el jutge que em declara innocent. ¿Qui vol pledejar amb mi? Compareguem plegats. ¿Qui vol ser el meu acusador? Que se m'acosti. Déu, el Senyor, em defensa: ¿qui em podrà condemnar?

► Salm responsorial (114)

R. *Continuaré caminant entre els qui viuen, a la presència del Senyor.*

Estimo de tot cor el Senyor: / ha escoltat el meu clam / així que l'invocava. R.

M'envoltaven els llaços de la mort, / tenia davant meu els seus paranys, / i dintre meu l'angoixa i el neguit. / Vaig invocar el nom del Senyor: / «Ah, Senyor, salveu-me la vida». R.

El Senyor és just i benigne, / el nostre Déu sap compadir. / El Senyor salvaguarda els senzills, / jo era feble i m'ha salvat. R.

Ha alliberat de la mort la meua vida, / els meus ulls, de negar-se en el plor, / els meus peus, de donar un pas en fals. / Continuaré caminant entre els qui viuen, / a la presència del Senyor. R.

► Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,14-18)

Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tinguessin ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: «Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't», però no li donés res del que necessita, quin profit els faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm, sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meua fe.

► Evangeli segons sant Marc (Mc 8,27-35)

En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se'n anà als poblets de Cesarea de Felip, i pel camí preguntava als seus deixebles: «Qui diu la gent que sóc jo?». Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, d'altres que sou algun dels profetes». Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?». Pere li respon: «Vós sou el Messies». Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú.

I començà a instruir-los dient: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ressuscitarà». I els ho deia amb tota claredat. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a contradir-lo. Però Jesús es girà, renyà Pere davant els deixebles i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes». Després cridà la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdí per mi i per l'Evangeli, la salvarà».

► Lectura del libro de Isaías (Is 50,5-9a)

El Señor me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me aplastaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado. Tengo cerca a mi defensor, ¿quién pleiteará contra mí? Comparezcamos juntos. ¿Quién tiene algo contra mí? Que se me acerque. Mirad, el Señor me ayuda, ¿quién me condenará?

► Salmo responsorial (114)

R. *Caminaré en presencia del Señor en el país de la vida.*

Amo al Señor, porque escucha / mi voz suplicante, / porque inclina su oído hacia mí / el día que lo invoco. R.

Me envolvían redes de muerte, / me alcanzaron los lazos del abismo, / caí en tristeza y angustia. / Invoqué el nombre el Señor, / «Señor, salva mi vida». R.

El Señor es benigno y justo, / nuestro Dios es compasivo; / el Señor guarda a los sencillos: / estando yo sin fuerzas, me salvó R.

Arrancó mi alma de la muerte, / mis ojos de las lágrimas, / mis pies de la caída. / Caminaré en presencia del Señor / en el país de la vida. R.

► Lectura de la carta del apóstol Santiago (St 2,14-18)

¿De qué le sirve a uno, hermanos míos, decir que tiene fe, si no tiene obras? ¿Es que esa fe lo podrá salvar?

Supongamos que un hermano o una hermana andan sin ropa y faltos de alimento diario, y que uno de vosotros les dice: «Dios os ampare; abrigaos y llenaos el estómago», y no le dais lo necesario para el cuerpo; ¿de qué sirve? Esto pasa con la fe: si no tiene obras, por sí sola está muerta. Alguno dirá: «Tú tienes fe, y yo tengo obras. Enséñame tu fe sin obras, y yo, por las obras, te probaré mi fe».

► Evangelio según san Marcos (Mc 8,27-35)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos se dirigieron a las aldeas de Cesarea de Felipe; por el camino, preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que soy yo?». Ellos le contestaron: «Unos, Juan Bautista; otros, Elías; y otros, uno de los profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy?». Pedro le contestó: «Tú eres el Mesías». Él les prohibió terminantemente decirselo a nadie. Y empezó a instruirlos: «El Hijo del hombre tiene que padecer mucho, tiene que ser condenado por los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, ser ejecutado y resucitar a los tres días». Se lo explicaba con toda claridad. Entonces Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo. Jesús se volvió y, de cara a los discípulos, increpó a Pedro: «¡Quítate de mi vista, Satanás! ¡Tú piensas como los hombres, no como Dios!» Después llamó a la gente y a sus discípulos, y les dijo: «El que quiera venir conmigo, que se niegue a sí mismo, que cargue con su cruz y me siga. Mirad, el que quiera salvar su vida la perderá; pero el que pierda su vida por mí y por el Evangelio la salvará».

Jesús lliura les claus del Regne a St. Pere, pintura del Perugino. Capella Sixtina. Ciutat del Vaticà

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Nm 21,4b-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jn 3,13-17
 □ **dimarts**: 1Tm 3,1-13 / Sl 100 / Jn 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35) ■ **dimecres**: 1Tm 3,14-16 / Sl 110 / Lc 7,31-35
 ■ **dijous**: 1Tm 4,12-16 / Sl 110 / Lc 7,36-50 ■ **divendres**: 1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3 ■ **dissabte**: 1Tm 6,13-16 / Sl 99 / Lc 8,4-15 ■ **diu-menge** vinent, XXV durant l'any (lit. hores: 1a setm.): Sv 2,12.17-20 / Sl 53 / Jm 3,16-4,3 / Mc 9,30-37.

Les persones de vegades som coherents, però sovint estem plenes de contradiccions. El curiós del cas és que observem fàcilment aquestes contradiccions en els altres, però som bastant més inconscients quan es tracta de discernir les nostres actituds.

Tenir actituds contradictòries resulta bastant inevitable, perquè respon a la feblesa humana interior. Quan som lúcids prenem bones decisions, però ens manca la força per mantenir-les. En un moment de sinceritat expressem el millor de nosaltres mateixos però a continuació fem el contrari.

COMENTARI

Les contradiccions internes

L'art de la coherència es va aprenent al llarg de tota la vida. Es tracta d'anar integrant el que pensem amb el que diem i el que fem. Això suposa un treball interior d'observació del fet, de discerniment i d'il·luminació de tot plegat a la llum de l'evangeli.

Si observem els fets, sense fer judicis ràpids, la vida diària esdevé un llibre obert que ens mostra la complexitat de tot. Aleshores, aprenem a no precipitar-nos, a ésser compassius i, al mateix temps, que no ens fem mal a nosaltres mateixos ni tampoc fem mal als altres amb judicis durs.

Si discernim bé, ens adonem que certament es donen moltes contradiccions, però que també hi ha comportaments coherents. Llavors, anem aprenent a conviure amb les contradiccions, però treballant per avançar vers la unitat interior.

Tanmateix, solament quan ens deixem acompanyar per l'evangeli —de la mateixa manera que Pere es deixà acompanyar pel Crist— optem per viure en la veritat, justament, perquè *anem aprenent a pensar com Déu*.

Ramon Prat i Pons

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

El futur de l'home religiós

Cada dia que passa, en tots els àmbits de la vida, ens veiem més intensament submergits en una *cultura en plural*, caracteritzada per un creixent i incontrolable *mestissatge* universal. Quin serà el futur de la religió i de la seva transmissió?

L'home dels nostres dies, igual que el de tots els temps, continua —i continuarà essent— un possible *homo religiosus*, perquè la religió constitueix una inesborrable estructura de l'ésser humà, al marge de les determinacions històriques i culturals. És oportú recordar que «darrere de cada religió hi ha l'home religiós de tots els temps i de totes les civilitzacions» (Delumeau).

En el fons, la religió és un símptoma indicatiu de la insuperable qüestionabilitat de l'ésser humà (Seckler). Expressat d'una altra manera: mentre l'ésser humà es trobi sotmès a la *contingència*, mentre que la contingència sigui com una mena *d'estat natural* dels humans, la possibilitat religiosa es mantindrà dempeus.

Només si hi hagués una completa superació de la contingència, certament es podria parlar del final de la religió, però aquest final implicaria, necessàriament, el naixement d'un nou ésser que no tindria res a veure amb l'ésser humà tal com és en l'actualitat, finit, mortal, sotmès a totes les peripècies de la seva pròpia història i a les del món sencer.

Amb tota la raó del món, sovint s'ha dit que tots els temps —també el nostre— estan en mans de Déu. Crec que aquest convenciment és especialment important en el moment actual, en el qual la gran majoria de símptomes i pronòstics sobre el futur del cristianisme a casa nostra són més aviat negatius i carregats d'incertesa.

La ruptura —o almenys la profunda fractura de les transmissions— és quelcom de summament pernicios per a qualsevol societat, i sobretot ho és per a les *comunitats de memòria*, que són totes les religions.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe*,

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

No tindràs altre Déu fora de mi

Què significa aquest primer manament per a nosaltres, avui dia? Per a nosaltres, avui, els déus no es diuen ni Baal ni Astarté, sinó tenir èxit o posseir, riquesa o fama, plaer o glòria. Si Déu no constitueix el centre de la nostra vida, aleshores hi ha uns altres déus que ens acaparen. Aleshores, per a nosaltres, esdevé important allò que els altres pensen de nosaltres i ens fem dependents de llur opinió, de llur aprovació, de llur atenció.

O bé ens fem dependents de certs mètodes: si seguim tal o tal dieta, ens trobem més bé; si provem tal tipus de ioga, la nostra salut millora. Avui dia, en moltes revistes il·lustrades i en llibres d'autoajuda es recomanen constantment nous mètodes que ens prometen la felicitat. Però jo vaig coneixent moltes persones que, bo i seguint tals procediments, no esdevenen més felices, sinó que s'esclavitzen d'una altra manera. Si Déu constitueix el centre de la meua vida, també jo assolixo el centre de mi mateix. Si deixo que Déu sigui Déu, aleshores jo esdevindrè realment persona. Déu garanteix la verdadera llibertat. Els ídols tendeixen sempre a esclavitzar els homes.

Si Déu no és el centre de la nostra vida, en aquell espai buit de Déu s'hi encabeixen mil ídols. L'advertència de no tenir altres déus fora del Déu únic és, per consegüent, un adreçament a la llibertat. El primer manament vol protegir la nostra llibertat.

Al Nou Testament, Jesús ha entomat aquest primer manament, però l'ha transformat en un manament d'amor (*Mt 22,37s*). Nosaltres estimem Déu en el proïsme. Per a nosaltres, en cada rostre humà hi resplendeix el rostre de Déu. Hom no pot abusar de Déu esclavitzant-se a si mateix. I ell no pot servir de consigna per tal d'oprimir altres homes. L'amor del Déu u i únic és una garantia de llibertat humana, perquè estimar Déu de tot cor exigeix també l'amor a les seves creatures.

Anselm Grün

(*Els deu manaments*, Editorial Claret)

SANTORAL

13. ✠ Diumenge XXIV durant l'any.

Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. **Dilluns.** Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. **Dimarts.** Mare de Déu dels Dolors. Sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. **Dimecres.** Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs. santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. Dijous.

Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. Divendres.

Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. **Dissabte.** Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. iv); santa Maria de Cervelló o del Socors, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII).

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

El niño bilingüe

¿Es un problema el bilingüisme en la família?

Ninguno, en absoluto. Ni el bilingüisme (ni el trilingüisme) tiene por qué crear ningún problema al pequeño, sino, más

bien, todo lo contrario: aporta al niño un mayor bagaje cultural. Se enriquece, pues, su cultura, aportándole, además ventajas lingüísticas y cognitivas respecto de los amiguitos monolingües.

Un gran número de niños de determinadas autonomías, como Galicia, País Vasco y Cataluña, hablan desde la niñez dos o más idiomas (el propio de su vinculación histórico-geográfica, además del castellano, y muy posiblemente el inglés, el francés o el alemán). Los chavales dominan los diversos idiomas correctamente, al igual que les sucede a los niños de otros países plurilingües, como Bélgica, Suiza o Canadá. Si su desarrollo neuropsicológico es normal, las distintas lenguas que se hablan en casa se aprenden sin ninguna clase de esfuerzo —como si fuera un proceso de ósmosis con el entorno.

¿Cuántos idiomas hay que hablar en familia? No hay ninguna regla fija, ni ningún inconveniente en hablar en casa un solo idioma o varios. Así, pues, que cada familia decida la lengua con que quiere comunicarse. La que más le apetezca. Ni es mejor para un niño crecer en un entorno bilingüe, ni para otro en un ambiente monolingüe: simplemente son situaciones distintas.

Ningún estudio ha aclarado, por ahora, si los niños bilingües tienen más facilidad para aprender después otros idiomas que los monolingües. A título personal, creo que si el primer esquema lingüístico se ha establecido sólidamente en un niño, se favorece enormemente el aprendizaje ulterior de otras lenguas. Es decir, que cuanto mejor conozca el niño la lengua materna, tanto más preparado está para aprender una segunda o una tercera lengua.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

ENTREVISTA

MONTSERRAT BOIXAREU

Els per quès de la fe

Publicacions de l'Abadia de Montserrat ha iniciat la col·lecció *Per què...?*, adreçada a nens i nenes que es comencen a

preguntar sobre el sentit de les celebracions, els sagraments i altres aspectes de la vida cristiana.

La col·lecció, que ja compta amb quatre títols: *Celebrem l'Eucaristia*, *Rebem el Baptisme*, *Déu ens perdona sempre* i *Aprendre a pregar*, vol ser útil a casa amb la família, a l'escola o a la catequesi, amb l'objectiu d'ajudar els nois i noies a iniciar el llarg camí de la fe. La Montserrat Boixareu, que ha estat responsable de grups d'esplai i catequesi per a infants i joves i forma part de diferents grups d'església de Barcelona, n'és la coordinadora.

Quina estructura té cada títol de la col·lecció?

Cadascun dels números està format per unes parts molt breus, amb unes d'il·lustracions molt acurades, tant pel que fa als personatges com als símbols i motius religiosos. Al final del llibre hi ha un vocabulari de les paraules que han aparegut al text i que s'ha cregut convenient destacar.

Cada vegada és més difícil respondre els «I això, per què?» dels menuts, en referència a la fe?

Possiblement sempre ha estat difícil o fàcil, segons per a qui. Per donar respostes, els cristians no hauríem de buscar només conceptes, sinó interioritzar i viure el que creiem; és quan no fem això que les respostes són inintel·ligibles i difícils de trobar.

A partir de la seva experiència, com veu de motivats els infants i joves en temes de fe?

Els infants i joves sempre pregunten *per quès*. Si van a catequesi no com un fet aïllat sinó com una continuïtat més del que viuen a casa, ho viuen bé i participen activament; si no ho viuen així, pot haver-hi passotisme o, al contrari, encara més curiositat. Els infants són més receptius que no pas els adolescents i els joves —i que els adults!—, però a partir de l'adolescència, i un cop rebuda la comunió i la confirmació, la dedicació als adolescents i joves pel que fa a la fe disminueix i molts deixen el camí que han anat fent.

Òscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Catalunya té la democràcia parlamentària més antiga d'Europa

Catalunya té la glòria —poc divulgada— de disposar de la democràcia parlamentària més antiga d'Europa: el primer parlament català nascut de la Constitució «Una vegada l'any» del rei Pere II (1283) va solucionar la llarga lluita per la delimitació de poders entre la reialesa i el poble. El rei Pere va definir l'objectiu de la nova constitució amb aquestes paraules: «Una vegada lo any, en aquell temps que mills nos sera vist expedient, nos, e los successors nostres celebrem dins Cathalunya General Corts als Cathalans en la qual ab nostres Prelats, Religiosos, Barons, Cavallers, Ciutadans e Homes de Vilas, tractem de bon Stament e reformatio de la terra.» Aquest rudimentari Parlament és fins i tot anterior al de Westminster (1295) (J. Trueta, *L'esperit de Catalunya*, Oxford University Press, 1946, pàg. 81). Caldria que un monument en un lloc visible recordés aquesta veterania democràtica.

Cal recordar, tanmateix, que les primeres assemblees del Consell de Cent es van celebrar al Convent de Santa Caterina de Barcelona, marc de l'incipient apostolat intercultural de sant Ramon amb els jueus i els musulmans. Recordem que Ramon de Penyafort havia estructurat jurídicament les constitucions del seu orde, els dominics, que són les més democràtiques del món. Quan sant Domènec de Guzmán va sol·licitar al papa Innocenci III la pertinent autorització per fundar l'Orde de Predicadors, el Papa li va exigir d'acceptar els estatuts d'un orde que ja existís en l'època. Només podia escollir entre l'Orde de Sant Benet o l'Orde de Sant Agustí. Sant Domènec va triar la regla dels agustins, que havia estat perfeccionada pels canonges agustinians de la basílica de Sant Isidor de Lleó, que es devien a la influència del sant canonge Martino. Va fundar l'Orde de Predicadors l'any 1215, i durant la festa de Pentecosta del 1220 es va realitzar a Bolonya el primer Capítol General dels Dominics i es van redactar els Estatuts pels quals s'havien de regir els frares dominics, considerats com un model de funcionament democràtic.

L'esperit democràtic de la Constitució dels Estats Units d'Amèrica —considerada com la Constitució més antiga avui vigent— va ser adoptat en la seva forma original el 17 de setembre del 1787 per la Convenció Constitucional de Filadèlfia. Doncs bé, pocs saben que aquesta constitució es va inspirar en els estatuts de la comunitat agustiniana de la basílica de Sant Isidor de Lleó (M. Díez Alonso, *Mitos y leyendas de la tierra leonesa*. León, 1982). En redactar-ne els articles de la Constitució nord-americana, a la taula de redacció els ponents hi tenien la Bíblia a un costat i els Estatuts dels dominics a l'altre, que els servien com a model i font d'inspiració. Per això, encara avui, quan el mestre general de l'Orde dels Dominics o dels Agustins visita la Casa Blanca, segons mana el protocol nord-americà, ha de ser-hi rebut amb honors de Cap d'Estat, precisament per l'agraïment del poble nord-americà a la Regla d'aquests ordes inspiradors de la seva Carta Magna. Així li va passar per exemple al P. Aniceto Fernández, o.p. (1895-1981), natural de Pardesivil de Curueño (Lleó, Espanya), que va ser durant dotze anys mestre general de l'Orde de Predicadors (1962-1974), quan va visitar el president dels Estats Units en la dècada dels anys setanta.

Caldria esperar que no fos només un prestigi honorífic, sinó que aquest esperit democràtic dels religiosos fos un estímul i un exemple per a molts.

Jaume Aymar i Ragolta

Director de *Catalunya Cristiana* del 20 d'agost 2009

Agenda

Dimarts 15 de setembre.—A l'Acadèmia Mariana, monsenyor Xavier Salinas presentarà el catecisme «Jesús és el Senyor»:

—A les 12 h als preveres dels bisbat.

—A les 18.30 h als catequistes, professors de religió, animadors d'esplai.

Dimecres 16 de setembre.—Arribaran al bisbat de Lleida tres preveres i un seminarista de Cali (Colòmbia). Uns dies més tard, des de Colòmbia, ho faran igualment dos preveres més. Els sis s'integraran al ministeri pastoral del nostre bisbat.

Divendres 18 de setembre.—A les 10 h tindrà lloc a l'Acadèmia Mariana l'obertura dels cursos i l'assemblea del moviment Vida Creixent.

Diumenge 20 de setembre.—Aplec de Grenyana. A les 11 h, el bisbe diocesà Joan Piris presidirà la celebració de l'Eucaristia.

Pelegrinatge a Roma.—Per assistir el dia 11 d'octubre a la canonització de cinc beats, dos d'ells molt relacionats amb congregacions religioses de la nostra diòcesi, el P. Francesc Coll i Joana Jugan.

EL SETRILL

Ni fusió ni confusió

Tots ho veiem i en som conscients. Vivim en una societat pluralista, on cohabitin abundants ofertes religioses i, paral·lelament, existeix una plàcida indiferència a la religió. En aquesta realitat, ens hem d'interrogar, com a membres de l'Església, sobre la nostra manera de parlar de Déu. Alguns teòlegs creuen que una de les tasques essencials de l'Església en aquest tercer mil·lenni serà evangelitzar la noció de Déu.

Cal escoltar Déu que pren la iniciativa de fer-se conèixer. Proposa a cadascú i a la hu-

manitat d'iniciar amb Ell una relació d'aliança, és a dir, de compartir una comunitat de vida. En la relació de persona a persona no hi pot haver mai ni fusió que paralitza ni confusió que mutila. Déu és i serà sempre l'Altre, el tot Altre. El Déu bíblic es manifesta molt respectuós de la nostra diferència i de la nostra llibertat humana per proposar-nos una relació alienant en la qual nosaltres esdevindríem perdedors. El llibre de l'Apocalipsi (3,20) ens diu: «Mira, sóc a la porta i truco». Déu no entra mai en nosaltres per efracció; espera que

la porta s'obri per a que la trobada pugui tenir lloc.

L'Església, que som tots els batejats, com a portadora i testimoni de Déu no pot ser, doncs, arrogant. Proposa als humans el Déu de la relació. La seva participació social serà la de contribuir al bé de les persones i no la de voler controlar i manar. En aquest àmbit, tots n'hem d'aprendre.

Josep Alexandre Baró

Director del Departament de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida